

RUGBY

a javából...

Íme, a »Vad Bika«
akinek
becsületes
családnevét
már majdnem
mindenki
elfelejtette.
Angliában
így becézik
Vince Karalius
rugby-csillagot,
a Widnes klub
kapitányát,
aki számtalanszor
hangsúlyozta,
hogy nem óhajt
szépségversenyt
nyerni

Ezt a mehökkentően szép képi-riportot a tengeren túlon és Angliában is oly kedvelt rugby-játékról, a londoni Camera Press sajtóügynökség kiváló riportere, Ray Green készítette – saját bevallása szerint – életveszélyes körülmények között.

Miért került életveszélybe, hiszen a képek jórészen felismerhető, hogy

távolról, tehát teleobjektívvel dolgozott...

– Igen ám! – sópáncodott a riportert –, a megvadult játékosok a pálya szélén ólálkodó fotóriportereket sem kímélik! A fübe döngönyözött játékos, ha úgy véli, hogy éppen előnytelen helyzetben örökítették meg, gyorsan feltápászkodik, s a fotóriporter fejét is hólyag alakú labdának nézi... A közön-

ségnek, persze, ez is tetszik. A fotóriporter pedig tapsorkántól kísérve menekül, hiszen ilyenkor nem tehet mást, mint hogy alkalmazza azt a rugby-szabályt, amely irratlanul is örökbecsű: „Ütőképtelenség esetén fuss... ha tudsz”.

A mérkőzés után a kimerültségtől pilledt, s véresre horzsoltt, dörzsölt, döngönyözött játékosok nyilatkoztak, hogy miért szeretik a rugbyt.

Egyöntetűen azt vallották, hogy: „Csak azért, mert szeretjük a jó, kiadós tömegbunyót!” Egy költői lelkű játékos pedig ezt pihegte: „Ez a játék nekünk olyan, mint a méheknek a méz... nem tudunk e csemege nélkül élni.”

Ha nem mesebeszéd, akkor a legnagyobb labdarúgó szabálytalanság, a „hendsz!” teremtette a rugbyt. Imígyen: az angliai Rugby

Mintha közös megállapodás volna — itt is, amott is — a tök alakú labdát összetévesztik a fejjel

városka egyik diákja, W. W. Ellis nem lábbal, hanem kézzel... ő, felháborító merénylet! — nemcsak érintette, hanem még fel is kapta a labdát és berohant a kapuba. Rugby város öreg iskolájának a falán eméktáblával örökítették meg ezt a történelmi szabálytalanságot, amely megteremtette nyugaton az egyik legkedveltebb sportot: a rugby-t.

Angliában a rugbynak két változata terjedt el. A „Liga” (League) és a „Szövetség” (Union) rugby. Ezt a furcsa, vad, szeszélyes labdajátékot 72 esztendeig játszották

szabálytalan szabályokkal — vagyis megegyezés szerinti játékos-menyiséggel, különböző fokú engedélyezett, majd fékezett durvasággal, amidőn 1895-ben tizenegy yorkshire-i és kilenc lancashire-i klub megtagadta az Union addigi írott és íratlan törvényeit. Megalkotta a Ligát, amely nem szelídített, hanem irgalmatlanabb és szabadabb lehetőséget nyújtott a „bunyóra”. Azóta körülbelül úgy játszóznak, ahogyan a fotóriporter is megörökítette...

Nedeczky Ferenc

Aki nyilván nem a gyönyörtől ájultan öleli magához a labdát...

Az emberhegy alatt még aléltan is szorongatja a labdát ama boldog játékos, aki megkaparintotta. Már az is megtörtént, hogy »a hegy omlása után« a labdát nem találták meg. Szétpukkadt...

És ime, akik mindezt élvezik: ifjú hölgyek és nénikék komoly szakértelemmel —, s nagyobb hévvel, mint a háttérben a férfiak — biztatják a küzdőket

(MTI Külf. Képszolg.)

Tatjana Smiga (APN)

A moszkvai „My fair lady”

Egyik moszkvai ismerősöm ajánlotta:

— Feltétlenül nézd meg az Operettszínházban a »My fair lady«-t Smigával, kelemes estéd lesz.

A valóban élményt jelentő színházi este utáni napon az öltözőben kerestem fel Tatjana Smigát, egy kis beszélgetésre.

— Véletlenül lettem színésznő, még véletlenebbül operett primadonna — válaszol első kérdésemre. — Tulajdonképpen jogásznak készültem.

Felteszi a szemüvegét, komolyan néz rám, és én elhiszem neki. Aztán elneveti magát:

— A középiskoláim elvégzése után hosszabb ideig beteg voltam, nem jelentkezhettem egyetemre. A doktor bácsi, aki gyermekkorom óta kezel, biztatott: szép hangom van, legyek énekesnő. Elhatároztam, hogy beiratkozom a konzervatóriumba. Itt következett a második véletlen. Kificamítottam a lábam — lekéstem a felvételit. Így botlottam — szó szerint érve — az operettbe. Bejöttem ide, meghallgattak, felvettek. Elvégeztem a Színművészeti Főiskolát. Nehezen szoktam bele a könnyű-vidám műfaj stílusába. Egy alkalommal a rendező, aki kiszemelt a »Szabad szél« primadonna szerepére, hogy közelebb hozzon a műfaj megértéséhez, felállított egy asztalra, kezembe adott egy gitárt és azt mondta: táncoljak és énekeljek ott. Hevesen tiltakoztam: én komoly színésznő vagyok, velem ilyen nem lehet csinálni. De ez régen volt.

A My fair lady-re terelődik a szó.

— Második éve játsszák — hármás szereposztásban. Nagy öröm mindhármunknak Elizát alakítani. Valahogy úgy érezzük, operettszínésznő számára ilyen lehetőség »nem volt és nem lesz« még egy.

— Legkedvesebb szerepei?

— Dunajevszkij hősnői, azonkívül Violette a Montmartrei ibolya című Kálmán operettből —, amely az első főszerepem volt.

— És a legújabb?

— Bevallom még a premier lázában égek. Két napja mutattuk be Mihail Lorcvszkij »Az igazi férfi« című darabját. Ez voltaképpen már nem szokásos operett. Nincsenek benne határos énekszámok — a zenéje kellemes, modern, a nyelve irodalmi. A mi színházunk is közeledik a mai élet problémáihoz. Az író fiatal kémikusok életét mutatja be — amikor éppen szabadságon vannak, turistáskodnak. Nincsenek a darabban élesen megkülönböztetett negatív és pozitív figurák —, mégis kiderül, hogy az azonos csoporton belül is kétféleképpen élnek az emberek. Én egy 22 éves kémikus lányt játszom benne és nagyon örülök, hogy a közönség jól fogadta az előadást — hiszen az operett 3 évig feküdt a fiókban, és én az első perctől mondtam, hogy érdemes előadni.

Kopognak. A művésznőt próbára hívják.

— De hiszen két napja volt a premier?

— Már a következőre készülünk. De ez még hadd maradjon titok.

Somlyó Zsuzsa